

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Formålet med forslaget er at tilpasse Inatsisartutlov nr. 9 af 22. november 2011 om beskyttelse af miljøet (herefter miljøloven) til Inatsisartutlov nr. 15 af 8. juni 2017 om beskyttelse af havmiljøet (herefter havmiljøloven), således at en række begreber beskrives på samme måde, og bemyndigelser til Naalakkersuisut affattes på en måde, så en indsats mod visse former for forurening er mulig efter begge love.

Som eksempel på tilpasningen mellem de 2 love kan nævnes afgrænsningen i forhold til råstoflovgivningen. Efter miljøloven har afgrænsningen været fastsat således i lovens § 4, at miljøloven ikke omfatter miljømæssig beskyttelse ”i forbindelse med aktiviteter, der er omfattet af Inatsisartutlov om mineralske råstoffer og aktiviteter direkte af betydning herfor”. Efter § 6 i havmiljøloven finder loven ikke anvendelse ”i forbindelse med aktiviteter omfattet af den grønlandske råstoflovgivning”.

Forskellen på de 2 formuleringer er, at mens havmiljøloven finder anvendelse, når råstofloven ikke finder anvendelse, er det ikke sikkert, at miljølovens anvendelsesområde udvides, når råstoflovens anvendelsesområde begrænses. Det ville således kunne give anledning til tvivl, om den ændring af råstofloven, der blev foretaget ved Inatsisartutlov nr. 16 af 27. november 2018 i forbindelse med vedtagelse af Inatsisartutlov nr. 5 af 27. november 2018 om udnyttelse af vandkraftressourcer til produktion af energi, medførte, at en miljøvurdering af et vandkraftværk til forsyning af en råstofudvinding med energi skal bedømmes efter miljøloven. Vandkraftværket er ikke omfattet af råstofloven efter ændringen i 2018, men det er ikke klart, om vandkraftanlægget kan siges at være en ”aktivitet direkte af betydning for en råstofudvinding.”

Ved dette forslag til Inatsisartutlov om ændring af miljøloven foreslås det, at formuleringen fra havmiljøloven overføres til miljøloven.

Som andre eksempler kan nævnes havmiljølovens § 35 om ”anden forurening”, der har givet mulighed for at gribe ind over for forureningskilder, som man ikke i øvrigt har reguleret i lovgivningen. Det foreslås, at en tilsvarende bestemmelse indsættes i miljøloven som en ny § 40a.

Ændringer, der er begrundet i Inatsisartuts vedtagelse af havmiljøloven, beskrives nærmere nedenfor i punkt 2.

Herudover foreslås en ændring af bestemmelserne i miljølovens § 66 om fastsættelse af bøder for overtrædelse af visse bestemmelser. Det har vist sig, at der ved vedtagelsen af miljøloven i 2011 opstod en uoverensstemmelse mellem § 66 og § 36, idet Inatsisartut ved behandlingen af forslaget til miljølov vedtog en ændring af § 36, således at det oprindelige forslags stk. 3 blev stk. 4 i den vedtagne lov. Men § 66, stk. 1, nr. 4, blev ikke ændret i overensstemmelse med denne vedtagelse, således at det fortsat var bestemt, at der kunne idømmes bøder for overtrædelse af påbud, forbud eller vilkår efter ”§ 36, stk. 3”.

Under en kriminalsag ved Retten i Grønland og Grønlands Landsret, hvor en borger havde undladt at efterkomme et påbud om at fjerne et strandet fartøj, blev borgeren frifundet, fordi det påbud, der var overtrådt, ikke var omfattet af sanktionsbestemmelsen i § 66.

Ændringsforslaget har til formål at rette op på denne uoverensstemmelse, således at bestemmelserne kan håndhæves effektivt ved domstolene.

Det foreslås endvidere at foretage visse ændringer i reglerne vedrørende import af affald, som skal muliggøre et regionalt samarbejde om affaldshåndtering.

2. Hovedpunkter i forslaget

2.1. Lovens forhold til råstoflovgivningen

Råstofloven, Inatsisartutlov nr. 7 af 7. december 2009, har følgende officielle titel: ”Inatsisartutlov om mineralske stoffer og aktiviteter af betydning herfor”. Da forslaget til miljølov blev fremsat for Inatsisartut i 2011, var det vigtigt at fastslå, at loven ikke skulle indeholde en regulering af råstofområdet, idet råstofudvinding m.v. skulle være reguleret af råstofloven samt de tilladelser, der udstedes i medfør heraf. Det blev i § 4 formuleret således, at loven ikke skulle omfatte fastsættelse af regler om miljømæssig beskyttelse i forbindelse med aktiviteter, ”der er omfattet af Inatsisartutlov om mineralske råstoffer og aktiviteter direkte af betydning herfor”. I bemærkningerne til denne bestemmelse blev det nævnt, at ”aktiviteter direkte af betydning herfor” for eksempel vedrører tilfælde, hvor en rettighedshaver ønsker ”at opføre et anlæg, en vej eller andet i direkte tilknytning til en råstof tilladelse efter råstofloven”. Man valgte således ikke at anvende råstoflovens officielle titel, men indsatte ordet ”direkte”. Det kunne derfor give anledning til tvivl, om en aktivitet ville være omfattet af undtagelsen i § 4 i miljøloven, selv om den pågældende aktivitet ikke længere var omfattet af råstofloven.

For at undgå denne usikkerhed og i øvrigt få samme afgrænsning som i havmiljøloven, foreslås det at ændre § 4 således, at miljøloven ikke omfatter aktiviteter, der er reguleret af den grønlandske råstoflovgivning.

Betydningen heraf er, at når udnyttelse af vandenergi ikke længere omfattes af råstofloven, bliver den miljømæssige behandling af udnyttelsen af vandenergi uden videre omfattet af miljøloven. Der henvises herved til ændringen af råstofloven ved Inatsisartutlov nr. 16 af 27. november 2018.

2.2. Import og eksport af affald

Efter § 38 er det forbudt at importere affald til Grønland, medmindre der er tale om import af ikke-farligt affald med henblik på genanvendelse, men al affaldsimport skal godkendes af Naalakkersuisut. Eksport af affald er principielt tilladt, men må kun ske til lande omfattet af Basel-konventionen om kontrol med grænseoverskridende transport af farligt affald og bortskaffelse heraf.

Naalakkersuisut mener, at der er behov for at supplere § 38 med en bestemmelse om, at Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte regler om import og eksport af affald. Endvidere

foreslås det, at Naalakkersuisut bemyndiges til at forbyde en eksport af affald, hvis der er grund til at antage, at importlandet eller eventuelle transitlande ikke vil modtage affaldet. Formålet med disse bestemmelser er at sikre, at Naalakkersuisut kan gribe ind over for en eksport af affald, hvis der kan være tvivl om, hvorvidt affaldet er farligt, og man f.eks. har modtaget en henvendelse fra modtagerlandet om, at modtagerlandet ikke accepterer at modtage den pågældende forsendelse af affald.

Endelig foreslås det at udvide adgangen i § 38 til at tillade affaldsimport. Udvidelsen betyder, at det fremover vil være muligt at tillade import af affald til bortskaffelse såsom forbrænding. Hidtil har det kun været muligt at tillade import med henblik på genanvendelse af affaldet. Import kræver stadig tilladelse, og forudsætter at Naalakkersuisut vurderer, at der er nok kapacitet til at håndtere den pågældende mængde og type af affald her i landet. Det vil ikke være muligt at importere affald til deponering. Det vil heller ikke være muligt at importere farligt affald.

2.3. Anden forurening

I havmiljøloven er der et kapitel 14 med overskriften ”Anden forurening af havet”. Kapitellet omfatter § 35, der bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte regler til forebyggelse og forhindring af forurening med energi, stoffer eller materialer, som ikke omfattes af havmiljølovens øvrige bestemmelser. Endvidere er det i havmiljølovens § 35, stk. 2, bestemt, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler for, træffe beslutning om eller stille vilkår vedr. de miljømæssige aspekter af aktiviteter, som ikke omfattes af havmiljølovens øvrige bestemmelser, og som medfører forurening af eller skade på miljøet, eller fare herfor.

Det fremgår af bemærkningerne til havmiljøloven, at bestemmelsen i § 35, stk. 1, har karakter af en ”opsamlingsbestemmelse”, der muliggør fastsættelse af regler til gennemførelse af nye internationale konventioner eller ændringer i eksisterende konventioner, der ikke kan rummes inden for havmiljølovens mere specifikke bemyndigelsesbestemmelser. Bestemmelsen kan endvidere anvendes til at fastsætte regler om specielle forhold, der har særlig betydning for miljøet i Grønland. Det er et krav, at sådanne regler er i overensstemmelse med havmiljølovens formål og anvendelsesområde, som beskrevet i bestemmelserne i lovens kapitel 1.

Naalakkersuisut mener, at miljøloven bør have en tilsvarende opsamlingsbestemmelse. Også i forslaget er det forudsat, at bemyndigelsen skal udøves i overensstemmelse med Inatsisartutlovens formål og anvendelsesområde, og bestemmelsen kan derfor ikke anvendes til at indføre regler vedr. råstofområdet. Men som eksempel på en regulering, der kunne tænkes fastsat ved bekendtgørelse, kan nævnes forurening af landområder med lys, f.eks. belysning af fjelde eller bygninger med lys nedefra, eller anvendelse af lys på en måde, der kan forstyrre dyrelivet. Endvidere vil udledning af kølevand fra en industrivirksomhed kunne anses som forurening med varme, der kan reguleres ved bekendtgørelse.

Bestemmelsen foreslås indsat som § 40 a, og vil give mulighed for, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler, udstede påbud og forbud samt stille vilkår for en aktivitet, der ikke er omfattet af lovens øvrige regler. Bestemmelsen ligner i væsentlig grad havmiljølovens § 35, men er dog tilpasset miljølovens anvendelsesområde, idet havmiljølovens § 35 er opdelt i 2 separate stykker, for at tage hensyn til, at havmiljøloven primært regulerer skibsfart.

Med hjemmel i forslaget § 40 a og havmiljølovens § 35, vil Naalakkersuisut kunne foretage en samlet regulering, uanset om aktiviteten har virkninger på havet eller på land.

2.4. Kommunikation og offentliggørelse

Det foreslås, at lovens kapitel 11 med § 48 ændres, så der opnås en højere grad af overensstemmelse med havmiljølovens kapitel 20 med § 51. Den væsentligste ændring består i, at Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte regler om, at kommunikationen med borgere samt offentliggørelser og inddragelse af offentligheden udelukkende skal ske digitalt. Dette kan være af særlig betydning f.eks. ved høring af offentligheden vedr. planer, der kan have interesse for en bredere kreds. Her kan en offentliggørelse hensigtsmæssigt ske på myndighedens hjemmeside.

2.5. Tilsynsmyndighedens udøvelse

Miljøloven pålægger i § 53 en underretningspligt for den, der er ansvarlig for aktiviteter, som kan give anledning til forurening, hvis driftsforstyrrelser eller uheld medfører væsentlig forurening eller indebærer fare herfor.

Naalakkersuisut mener, at underretningspligten er beskrevet for snævert, fordi underretningspligten også bør gælde, selv om en væsentlig forurening eller en risiko herfor ikke er en følge af en driftsforstyrrelse eller et uheld, hvis aktiviteten i øvrigt medfører en forurening eller fare herfor i strid med Inatsisartutloven. Det foreslås derfor, at der indsættes en præcisering herom som et nyt pkt. i § 53, stk. 1.

Endvidere foreslås det, at der i § 53 indsættes et nyt stk. 2, der indfører en underretningspligt for den, der har fået tildelt et areal eller har fået brugsret over et areal, men som ikke selv udøver en forurenende virksomhed på arealet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor rettighedshaveren konstaterer, at en olietank er sprunget læk, så grunden forurenes.

Endelig foreslås der indsat 2 nye bestemmelser i Inatsisartutlovens kapitel 12, de nye § 54 a og § 54 b.

§ 54 a går ud på at sikre, at tilsynsmyndigheden ikke udøver beføjelser, som ikke ville kunne udøves af Grønlands Politi. Retsplejeloven for Grønland indeholder en vigtig balance mellem politiets mulighed for at efterforske overtrædelser af lovgivningen, over for den mistænkte mulighed for at forholde sig passiv og ikke være forpligtet til at afgive oplysninger, der kan føre til, at den pågældendes skyld lettere fastslås. Dette princip har en baggrund i den Europæiske Menneskerettighedskonvention og kaldes et forbud mod selvinkriminering, altså at personer ikke skal forhindres i at forsvare sig selv i en kriminalsag, f.eks. ved at forholde sig tavse. Miljølovens pligter om at give oplysninger til tilsynsmyndighederne og underrette myndighederne om mulige forureninger m.v. må ikke være mere indgribende, når der ikke er en konkret mistanke mod den pågældende borger eller virksomhed, end en mulig informationspligt over for politiet i en kriminalsag.

Hvis der i en tilsynssag opstår en mere konkret mistanke om, at der foreligger en overtrædelse af miljølovgivningen, som kan føre til idømmelse af en bøde, skal tilsynsmyndigheden over-

give sagen til Grønlands Politi til videre efterforskning efter retsplejeloven. Men tilsynsmyndigheden kan dog selv foretage nødvendige undersøgelser til belysning af en mulig overtrædelse af lovgivningen.

I § 54 b er det endvidere foreslået, at tilsynsmyndigheden under et tilsyn m.v. kan fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Som eksempel på noget, der kan medtages, kan nævnes en jordbundsprøve, der anses for at være forurennet, og hvor man ønsker at få mulighed for at foretage en analyse på et laboratorium for at konstatere forureningens karakter. Tilsvarende kan tilsynsmyndigheden medtage en vareprøve af et vareparti, som man mistænker for at være forurennet med skadelige kemikalier m.v.

§ 54 b svarer til den bestemmelse, der blev indsat i havmiljøloven som § 44, stk. 2, og § 49, stk. 4, ved Inatsisartutlov nr. 8 af 27. november 2018 om ændring af havmiljøloven. For at undgå, at bestemmelsen om, at myndigheden kan medtage dokumenter eller genstande, kan opfattes som en bestemmelse om konfiskation, er det tilføjet, at dokumenter og genstande skal tilbageleveres efter senest 14 hverdage. En sådan bestemmelse findes i Inatsisartutloven om konkurrence § 32, om Forbruger- og Konkurrencestyrelsens beføjelser. Hvis det, der medtages, er uden økonomisk værdi, f.eks. en forurennet jordbundsprøve, gælder pligten til tilbagelevering ikke.

2.6. Nyt kapitel 13 a, andre bestemmelser

Ved havmiljølovens § 57 blev det bestemt, at tilladelser, godkendelser og dispensationer, der er givet i medfør af loven eller tidligere lovgivning, til enhver tid kan ændres eller tilbagekaldes, når hensynet til miljøet eller overholdelse af internationale aftaler gør det nødvendigt. Det er endvidere bestemt, at en ændring eller en tilbagekaldelse så vidt muligt skal ledsages af en rimelig frist herfor.

Det foreslås, at en tilsvarende bestemmelse indsættes i miljøloven som § 59 a i et nyt kapitel 13 a om ”Andre bestemmelser.”

Det foreslås dog, at bemyndigelsen for en tilsynsmyndighed til at tilbagekalde tilladelser m.v. ikke skal gælde for de godkendelser, der er omfattet af lovens kapitel 5 om særlig forurenende virksomheder. Denne begrænsning hænger sammen med, at det i § 24 er bestemt, at en tilladelse og de heri fastsatte vilkår først kan ændres, når der er forløbet mere end 8 år. Denne frist kan nedsættes for særlige brancher, dog ikke til mindre end 4 år. Naalakkersuisut mener, at den balance, der kommer til udtryk i § 24, skal bevares, men at andre tilladelser m.v. skal kunne tilbagekaldes eller ændres, når der er en særlig miljømæssig begrundelse for det.

Der er ikke med denne bemyndigelsesbestemmelse taget stilling til, om en ændring eller tilbagekaldelse medfører, at den pågældende borger eller virksomhed har krav på erstatning. Men typisk vil fastsættelsen af en rimelig frist for ændringen eller tilbagekaldelsen begrunde, at der ikke skal betales erstatning, og en ændring eller tilbagekaldelse kan også være begrundet i den pågældendes egne forhold, således at tilbagekaldelsen må anses som nødvendig af samfundsmæssige grunde, og derfor ikke medfører erstatning. Den endelige afgørelse af spørgsmålet vil i konkrete sager henhøre under domstolene.

2.7. Sanktionsregler

Som anført ovenfor under pkt. 1 har det været nødvendigt at ændre § 66, stk. 1, nr. 4, for at rette op på den fejl, der skete ved vedtagelsen af Inatsisartutloven i 2011. Men herudover er der foretaget en ændring af § 66, stk. 1, nr. 2-5, således at det gøres muligt at fastsætte sanktioner for overtrædelse af de bestemmelser, der foreslås indsat ved denne ændringslov.

I § 66, stk. 3, som vedrører fastsættelse af sanktionsregler i bekendtgørelser, foreslås der tilføjet henvisninger til § 36, stk. 3, § 38, stk. 5, og § 40 a. Der foreslås også en justering af bestemmelsens ordlyd, der fjerner en fortolkningsvivl, som kunne føre til usikkerhed om, hvilke sanktionsregler der kan fastsættes i bekendtgørelser udstedt i medfør af de hjemmelsbestemmelser, som er oplyst i § 66, stk. 3.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser for hverken Selvstyret eller kommunerne. Forslaget vil kunne medføre en bedre og mere sammenhængende administration af miljøområdet og en mere effektiv håndhævelse, men som udgangspunkt skønnes forslaget ikke at have egentlige administrative konsekvenser. I det omfang der gives tilladelser til import af affald til forbrænding, vil dette også kunne have begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige til udstedelse af disse tilladelser. På den anden side, vil ansøgers betaling for forbrænding af affaldet kunne have økonomiske og driftsmæssige fordele for de fælleskommunale affaldsløsninger.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget skønnes ikke at have omkostningsmæssige konsekvenser for erhvervslivet, idet forslaget hverken pålægger erhvervslivet nye afgifter eller administrative byrder.

Bestemmelsen i forslaget til et nyt stk. 4 i § 38 vil gøre det muligt for Naalakkersuisut at forbyde en konkret påtænkt eksport af affald, hvis der er grund til at antage, at importlandet eller eventuelle transitlande ikke vil modtage affaldet. Bestemmelsen vil kunne medføre, at ejeren af det affald, der tænkes eksporteret, slipper for udgifterne til en forgæves rejse, men ejeren skal så foretage andre dispositioner vedrørende affaldet for at bortskaffe det. Det kan næppe præciseres, hvilke omkostningsmæssige konsekvenser et eksportforbud konkret kan tænkes at få. Naalakkersuisut vil efter § 38, stk. 5, kunne fastsætte regler om import og eksport af affald. Regler om eksport kan tænkes at indeholde en pligt til at anmelde en påtænkt import. En sådan regulering vil medføre en administrativ belastning for erhvervslivet.

Bestemmelserne i § 54 a og § 54 b er tænkt gennemført som en styrkelse af bl.a. erhvervsdrivendes retssikkerhed. Generelt set vil bestemmelserne ikke medføre øgede omkostninger for erhvervslivet. De erhvervsdrivende, som måtte vælge at benytte sig af deres ret til ikke at afgive oplysninger til belysning af en mulig lovovertrædelse, jf. § 54 a, vil dog skulle acceptere, at tilsynsmyndighederne selv foretager de fornødne undersøgelser, og at disse undersøgelser sker for den pågældende erhvervsdrivendes egen regning. Størrelsen af udgifterne til disse undersøgelser vil afhænge af omstændighederne i den pågældende sag.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget forventes at medføre en styrket beskyttelse af miljøet og naturen, fordi Naalakkersuisut får mulighed for at udstede regler eller afgive påbud, der vil kunne begrænse visse former for forurening og i øvrigt medvirke til en mere effektiv og sammenhængende håndhævelse af reglerne.

En styrket beskyttelse af miljøet vil oftest medføre en vis forbedring af folkesundheden. Det er dog ikke muligt at give en mere præcis vurdering af konsekvenserne af forslaget.

6. Konsekvenser for borgerne

Bestemmelsen i § 48 i forslaget (§ 1, nr. 6), hvorefter Naalakkersuisut får mulighed for at offentliggøre planer og inddrage offentligheden udelukkende digitalt, vil tilpasse miljøloven til de tekniske muligheder, som på en række andre områder er gennemført af Selvstyret i de senere år, jf. også Inatsisartutlov nr. 14 af 8. juni 2017 om Offentlig Digital Post.

Naalakkersuisut offentliggør allerede nu f.eks. koncessionskontrakter, hvor tilbudsgivere kan opnå en ret til f.eks. at udvinde vand og is, på en særlig hjemmeside for Selvstyret, og tilsvarende offentliggøres påtænkte projekter, f.eks. en VVM-vurdering af anlæg af vandkraftværker m.v. på Naalakkersuisuts hjemmeside. Denne udvikling skal understøttes, og det er derfor hensigtsmæssigt at indsætte en særlig bestemmelse herom.

Bestemmelserne i §§ 54 a og 54 b (forslagets § 1, nr. 9) har også betydning for ikke-erhvervsdrivende borgers retssikkerhed, idet forslaget går ud på at sikre, at borgerne ikke udsættes for urimeligt tyngende indgreb mv. Bestemmelserne forventes ikke at have økonomiske konsekvenser for borgerne, generelt set. Borgere som vælger at benytte sig af deres ret til ikke at afgive oplysninger til belysning af en mulig lovovertrædelse, jf. § 54 a, vil dog skulle acceptere, at tilsynsmyndighederne selv foretager de fornødne undersøgelser, og at disse undersøgelser sker for den pågældende borger egen regning. Størrelsen af udgifterne til disse undersøgelser vil afhænge af de konkrete omstændigheder i den pågældende sag.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Bestemmelsen i § 40 a giver mulighed for at fastsætte regler, udstede påbud eller forbud samt stille vilkår vedrørende forurenende aktiviteter mv., som ikke på nuværende tidspunkt er reguleret efter Inatsisartutloven. Såfremt det vælges at benytte § 40 a, vil det kunne have væsentlige konsekvenser for de pågældende forurenende aktiviteter, alt afhængig af, hvordan bestemmelsen bringes i anvendelse.

Bestemmelsen i § 59 a medfører, at tilladelser, godkendelser og dispensationer kan ændres eller tilbagekaldes, når hensynet til miljøet eller overholdelse af internationale aftaler gør det nødvendigt. Mens sådanne ændringer og tilbagekaldelser så vidt muligt skal ledsages af en rimelig frist, er det muligt at en ændring eller tilbagekaldelse vil få væsentlige konsekvenser for indehaveren af en tilladelse, godkendelse eller dispensation, som bliver tilbagekaldt eller ændret, ligesom der vil kunne være afledte væsentlige konsekvenser for andre parter, som måtte blive indirekte berørt af en sådan tilbagekaldelse eller ændring.

8. Høring af myndigheder og organisationer mv.

Forslaget har i perioden fra den 8. oktober 2020 til den 5. november 2020 været offentliggjort på høringsportalen.

Der er modtaget høringsvar fra følgende:

- Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug
- Departementet for Uddannelse, Kultur og Kirke
- Formandens Departementet
- Kommune Kujalleq
- Kommuneqarfik Sermersooq
- Avannaata Kommunia
- Nukissiorfiit
- Miljø- og Fødevareministeriet
- Veterinær- og Fødevaremyndigheden
- Arktisk Kommando

Visse høringsparter har meddelt, at de ikke har bemærkninger til det fremsendt udkast til ændringsforslag til miljøloven. Det drejer sig om følgende parter: Formandens Departementet, Departementet for Uddannelse, Kultur og Kirke, Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug, Arktisk Kommando, Avannaata Kommunia og Kommune Kujalleq.

I det følgende behandles høringsvarene, der er indkommet under høringen. Det bemærkes, at høringsvarene er anført i kursiv.

Kommuneqarfik Sermersooq

Kommuneqarfik Sermersooq finder, at ændringerne bidrager positivt til, at miljøloven bliver endnu stærkere forankret i praksis og at der dermed åbnes bedre muligheder for at efterleve eller håndhæve reglerne. Kommunen finder i den forbindelse, at de vejledende bødestrørelser er et meget velkomment initiativ. Kommunen ser også positivt på mulighederne vedrørende import og eksport af affald.

NINAN tager bemærkninger fra Kommuneqarfik Sermersooq til efterretning.

Miljø- og Fødevareministeriet (MFVM)

MFVM spørger til, hvad der menes med lovbemærkningerne til bemyndigelsesbestemmelsen i § 40 a. MFVM forstår bemyndigelsen således, at den kan benyttes til at fastsætte regler for skibe, hvor dette fremgår af internationale konventioner, herunder IMO Marpol Annex VI. MFVM går ud fra, at bemyndigelsen skal forstås således, at den kan benyttes, hvor det er nødvendigt for, at Grønland kan opfylde sine forpligtigelser. Altså skal det være et krav i de internationale konventioner, at Grønlands kyst opnår en vis beskyttelse, før Naalakkarsuisut kan fastsætte disse regler. Det vil sige, at Naalakkarsuisut på nuværende tidspunkt fx ikke kan fastsætte regler for et grønlandsk SECA, da dette ikke fremgår af Marpol Annex VI (endnu).

NINAN bemærker, at det ikke er intentionen, at bemyndigelsen kun kan anvendes til at implementere internationale regler for skibe. NINAN vurderer, at dette fremgår af lovtæksten, som er bredt formuleret uden henvisning til en sådan begrænsning. Dette fremgår også af lovbemærkningerne, der blot nævner som et muligt eksempel, at bemyndigelsen kan bruges til opfyldelse af internationale konventioner. Der er med andre ord tale om en blandt mange typer af regler,

som bemyndigelsen kan danne grundlag for. NINAN har valgt at justere lovbemærkningerne til § 40 a for at gøre dette mere klart.

Nukissiorfiit

Nukissiorfiit har bemærkninger vedrører reglerne om import af affald i forslaget § 38, og potentielle virkninger på energi- og varmeproduktionen. Nukissiorfiit anerkender i denne forbindelse fuldt ud behovet for en korrekt og ansvarlig affaldsbortskaffelse, og er positivt stemt over for tæt samarbejde, der prioriterer bedre udnyttelse af restvarme. Nukissiorfiit bemærker dog samtidig, at det ikke menes at være en bæredygtig løsning, hvis opretholdelsen af affaldsforbrændingsløsninger kræver import af affald fra andre lande, og at der ikke bør skabes incitament, som favoriserer investeringer i mindre grønne energiløsninger, hvor der findes grønne alternativer.

NINAN bemærker først og fremmest, at Naalakkersuisut har en ambition om, at affald i endnu højere grad skal udnyttes som energiressource fremover, herunder at afsætning af affaldsvarme bør prioriteres over anden fjernvarmeproduktion jf. Naalakkersuisuts affaldshandlingsplan s. 36. Samtidig skal NINAN dog understrege, at formålet med bestemmelsen i § 38 ikke er at importere affald for at opretholde driften af affaldsforbrændingsanlæg, idet disse anlæg udelukkende vil blive dimensioneret ud fra de grønlandske behov. Der vil således ikke blive dimensioneret nye anlæg med henblik på import, og der vil alene ske import, hvis der skulle være kapacitet til dette i anlæggene på et givet tidspunkt.

Veterinær- og Fødevarermyndigheden(VFMG)

VFMG bemærker, at der er rettet i deres navn og takker for rettelsen.

NINAN noterer sig VFMG's svar.

Bemærkninger til forslaget enkelte bestemmelser.

Til § 1

Til nr. 1 (§ 4)

Det foreslås at ændre § 4 i Inatsisartutloven således, at afgrænsningen i forhold til råstofloven formuleres på samme måde som i havmiljøloven, dvs. at miljøloven finder anvendelse, når en aktivitet ikke er omfattet af den grønlandske råstoflovgivning. Virkningen heraf er, at miljøloven får et udvidet anvendelsesområde, hvis råstoflovgivningen ændres, således at visse aktiviteter ikke længere omfattes af råstofloven. Hermed opnås der en større klarhed i lovgivningen, således at anvendelsesområdet for regler, der administreres af Departementet for Miljø afgrænses på samme måde, og således at der ikke kan opstå et ureguleret område mellem disse regler og råstoflovgivningen.

Som anført under de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1, er ændringen endvidere konkret foranlediget af den ændring af råstofloven, der blev foretaget ved Inatsisartutlov nr. 16 af 27. november 2018, hvorved udnyttelse af vandenergi ikke længere omfattes af råstofloven.

Til nr. 2 (§ 33)

Ændringen af § 33 er redaktionel, således at loven henviser til Veterinær- og Fødevarermyndigheden i Grønland, som denne nu benævnes, idet det tidligere udtryk ”Selvstyrets Veterinærafdeling” ikke længere er aktuelt.

Til nr. 3 (§ 38)

Til stk. 1:

Efter den gældende bestemmelse i stk. 1 er det forbudt at importere affald til Grønland, medmindre der er tale om import af ikke-farligt affald. Det er endvidere et krav, at importen sker med henblik på genanvendelse. Efter gældende ret er det med andre ord forbudt at importere affald med henblik på forbrænding eller deponering, ligesom der gælder et totalforbud mod import af farligt affald.

Med de foreslåede ændringer i stk. 1 og 2 udvides adgangen til at importere affald, således at affald kan importeres med henblik på både genanvendelse og bortskaffelse. Ændringerne i stk. 1 skal ses i sammenhæng med de foreslåede ændringer i stk. 2. Således vil muligheden for import af ikke-farligt affald med henblik på genanvendelse ikke længere være nævnt i stk. 1, men vil i stedet være dækket af den nye og bredere hjemmel til at tillade import af affald, som fremgår af den reviderede bestemmelse i stk. 2, jf. nedenfor.

Det skal ligeledes understreges, at forbuddene mod import af farligt affald og af affald til deponering videreføres uændrede. Disse forbud fremgår nu af stk. 2, 2. pkt., jf. bemærkningerne til stk. 2 nedenfor.

Til stk. 2:

Efter det gældende stk. 2 i § 38, skal Naalakkersuisut godkende affaldsimporter. Som følge af ændringerne i stk. 1 foreslås det at tilføje 3 specifikke krav i stk. 2, som bl.a. viderefører de eksisterende forbud mod import af farligt affald og af affald til deponering, som hidtil har fremgået af bestemmelsen i stk. 1. Disse krav sætter grænser for, hvornår Naalakkersuisut kan godkende affaldsimporter, for at sikre, at import af affald sker på forsvarlig vis.

Det første krav er placeret i 1. pkt., og medfører at Naalakkersuisut kun kan tillade affaldsimport, hvis der findes tilstrækkelige håndteringsmuligheder i Grønland for det affald, som ønskes importeret. Dette krav skal primært sikre, at det er muligt at håndtere den pågældende type og mængde af affald på forsvarlig vis. Ved Naalakkersuisuts vurdering kan der således lægges vægt på, om der i Grønland findes tilstrækkelige faciliteter og kapacitet til at håndtere det affald, som ønskes importeret. Udtrykket håndtering omfatter i denne sammenhæng enhver form for håndtering, herunder genbrug, genanvendelse og bortskaffelse. Det bemærkes, at dette blandt andet betyder, at Naalakkersuisut kan tillade import til afbrænding. Import til deponering er derimod stadig forbudt, jf. det nedenfor omtalte forbud.

Det andet krav, som er placeret i 2. pkt., forbyder import af affald til deponering i Grønland. Dette forbud udgør en del af den gældende bestemmelse i § 38, stk. 1, hvorefter import kun må ske med henblik på genanvendelse, hvilket udelukker import til deponering. Da det ikke ønskes at tillade import af affald til deponering, er det valgt at videreføre den del af importforbuddet, som vedrører deponering af affald. Således vil der fortsat gælde et forbud mod import af affald til deponering. Forbuddet er blot flyttet fra stk. 1 til stk. 2, da der reelt er tale om en begrænsning i Naalakkersuisuts beføjelser efter stk. 2.

Det tredje krav, som ligeledes er placeret i 2. pkt., forbyder import af farligt affald. Der er tale om en videreførelse af det eksisterende forbud mod import af farligt affald i stk. 1. Ligesom forbuddet mod import til deponering, foreslås det her, at forbuddet bibeholdes, men at det flyttes fra stk. 1 til stk. 2, idet der reelt er tale om en begrænsning i Naalakkersuisuts beføjelser efter stk. 2. Det bemærkes, at forbuddet mod import af farligt affald ikke omfatter import af husholdningsaffald. Godt nok er husholdningsaffald også omfattet af Baselkonventionen, men betegnes i konventionens bilag II som "andet affald", og falder således uden for konventionens definition af farligt affald.

Det bemærkes afslutningsvist, at tilladelser efter stk. 2 kan gives til løbende import af affald såvel som til enkeltstående affaldsimporter. Det afgørende er blot, at Naalakkersuisut gives tilstrækkelige oplysninger om typen og mængden af affald, og om håndteringen i Grønland.

Til stk. 3

Bestemmelsen udgør en uændret videreførelse af den gældende § 38, stk. 3. Bestemmelsen i stk. 3 skal ses i forhold til den ændring af Baselkonventionen, som blev foretaget i 1995, og som Naalakkersuisut godkendte den 7. januar 1998. Med ændringen af Baselkonventionen blev der indført forbud imod eksport af farligt affald fra bilag VII-lande til ikke-bilag VII-lande. Bilag VII-lande omfatter OECD og EU-lande samt Liechtenstein. Stk. 3 gælder alle typer affald, og eksporten må kun ske til lande, der er omfattet af Baselkonventionen.

Til stk. 4

Endvidere foreslås det som stk. 4 at bestemme, at Naalakkersuisut kan forbyde en konkret eksport af affald, hvis der er grund til at mene, at eksporten ikke vil ske til et land omfattet af Baselkonventionen om kontrol med grænseoverskridende transport af farligt affald og bortskaffelse heraf, eller Naalakkersuisut har fået en henvendelse fra et importland eller et transitland om, at affaldet vil blive nægtet modtaget.

Til stk. 5

Eksport af affald er ikke på samme måde reguleret ved et forbud, og visse former for affald bør kunne eksporteres til genanvendelse f.eks. i Danmark frem for at blive deponeret på et affaldsdeponi i Grønland. Naalakkersuisut har imidlertid ønsket at fokusere mere på håndteringen af affald, og Inatsisartutloven om en Miljøfond har bl.a. til formål at styrke initiativerne på dette område. Det er derfor muligt, at eksport af affald vil blive anset for at medføre en urimelig ressourceanvendelse, hvis affaldet faktisk kan genanvendes eller forbrændes i Grønland. Med henblik herpå indeholder forslaget til et nyt stk. 5 i § 38 en bemyndigelse for Naalakkersuisut til at fastsætte regler om import og eksport af affald. Dette vil gøre det muligt senere at foretage en regulering f.eks. i form af en pligt til at anmelde en påtænkt eksport af affald.

Til nr. 4 (kapitel 7 a med § 40 a)

Forslaget til § 40 a er udformet med inspiration i havmiljølovens § 35. Dog er der foretaget visse tilpasninger i ordlyd og opbygning af § 40 a for at sikre, at bestemmelsen passer ind i miljøloven.

Bestemmelsen i § 40 a har til formål at gøre det muligt for Naalakkersuisut at gribe ind over for en forurening, som ikke er forudset ved udarbejdelsen af Inatsisartutloven, men hvor det

vurderes, at fastsættelse af regler, udstedelse af påbud og forbud eller stillelse af passende vilkår kan være nødvendigt til opfyldelse af f.eks. internationale konventioner, som ikke kan rummes inden for lovens øvrige bestemmelser. I bemærkningerne til havmiljølovens § 35 er det som eksempel på et reguleringsbehov nævnt en regulering af støj- og lysforurening, herunder f.eks. lyspåvirkning af havfugle, såvel som udledning af varme, hvor dette kan medføre skade på miljøet. Endvidere nævnes et muligt behov for senere at tiltræde en international konvention om anvendelse af skibsmaling indeholdende visse giftstoffer, der hindrer begroning med alger m.v. Den foreslåede bestemmelse i § 40 a vil på tilsvarende vis kunne anvendes til at fastsætte regler om forhold på land, som ikke kan rummes inden for miljølovens mere specifikke bemyndigelsesbestemmelser, såvel som til at udstede påbud og forbud eller stille nærmere vilkår for sådanne forhold.

Inatsisartutloven nævner i § 2, stk. 2, nr. 2, at loven har til formål at forebygge og bekæmpe støjforurening, og støj er nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2, og § 12, men forurening med lys og varme er ikke nævnt i loven. Forurening med lys kan tænkes at forekomme i form af belysning af et fjeld eller en bygning. Forurening med varme kan tænkes at forekomme i form af udledning af kølevand fra en industrivirksomhed til et vandløb.

For at sikre, at havmiljøloven og miljøloven giver samme muligheder for at fastsætte regler om nye eller uforudsete forureningstyper og aktiviteter, finder Naalakkersuisut det mest hensigtsmæssigt, at en bestemmelse svarende til havmiljølovens § 35 medtages som en ny § 40 a i miljøloven.

Til nr. 5 og 6 (overskriften til kapitel 11 samt § 48)

Den gældende bestemmelse i § 48 bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler om offentliggørelse og inddragelse af offentligheden forud for godkendelser mv. efter loven. Det foreslås i § 48, stk. 1, at udvide den eksisterende bestemmelses anvendelsesområde, sådan at den også giver mulighed for at fastsætte regler om kommunikation med borgere. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede nye bestemmelse i § 48, stk. 2. Formålet med adgangen i stk. 1 til at fastsætte regler om kommunikation med enkelte borgere er således primært at gøre det muligt at fastsætte regler om, at sådan kommunikation kan foregå udelukkende digitalt, jf. stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er dog ikke begrænset til hertil, men kan anvendes generelt til at fastsætte regler om kommunikation.

Bestemmelsen i § 48, stk. 2, er ny og giver Naalakkersuisut mulighed for at fastsætte regler om, at kommunikation med borgere samt offentliggørelser og inddragelse af offentligheden efter stk. 1 kan ske udelukkende digitalt. Dette forslag er en følge af den udvikling, der er sket i det grønlandske samfund i de senere år, hvor kommunikation i stadig stigende grad sker ved offentliggørelse på myndighedernes hjemmeside eller ved en individuel kommunikation ved mail i stedet for fysisk post. Det bemærkes, at bemyndigelsen vil blive udnyttet i dialog med eventuelt berørte organisationer, med henblik på at sikre mindst mulig ulempe for de borgere, der har begrænset adgang til digital kommunikationsteknologi, som ikke er vant til at benytte sådan teknologi, eller som har forskellige handicaps, der vanskeliggør anvendelse heraf.

De foreslåede bestemmelser § 48, stk. 1 og 2, svarer i høj grad til havmiljølovens § 51, og der kan derfor hentes yderligere vejledning i bemærkningerne til havmiljølovens § 51.

Til nr. 7 (§ 53, stk. 1)

Efter den oprindelige § 53 er der fastsat en pligt til at underrette tilsynsmyndigheden, hvis en potentielt forurenende aktivitet resulterer i væsentlig forurening eller fare for sådan væsentlig forurening. Underretningspligten gælder dog kun, hvis forureningen eller forureningsfaren skyldes en driftsforstyrrelse eller uheld. Naalakkersuisut finder, at denne betingelse om, at der skal foreligge en driftsforstyrrelse eller uheld, gør underretningspligten for begrænset.

Det foreslås derfor med dette lovforslag at tilføje et nyt 2. punktum i § 53, stk. 1, som vil udvide underretningspligten, således at den også gælder, selv om der ikke er tale om en driftsforstyrrelse eller et uheld, men den skete eller truende forurening er i strid med lovgivningen.

Det skal understreges, at underretningspligten i § 53 begrænses af den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6, hvorfra kan udledes et forbud mod selvinkriminering. I tilfælde hvor selvinkrimineringsforbuddet finder anvendelse, herunder hvor tilsynsmyndigheden har konkret mistanke om et ulovligt forhold og planlægger at foretage politianmeldelse, er den pågældende ikke forpligtet til at foretage underretning, ligesom der ikke kan ske gennemtvungelse af underretningspligten. Myndigheden må dog godt gennemtvunge underretningspligten, trods konkret mistanke, så længe oplysningerne udelukkende skal anvendes til iværksættelse af beredskabs- eller bekæmpelsesforanstaltninger. Hvis der opkræves oplysninger i strid med selvinkrimineringsforbuddet, kan de modtagne oplysninger ikke blive anvendt mod den ansvarlige i en eventuel senere kriminalsag.

Til nr. 8 (§ 53, stk. 2)

Forslaget om at indsætte et nyt stk. 2 i § 53 har til formål at indføre en underretningsforpligtelse for personer eller virksomheder, der har en brugsret over et areal, hvor der ikke er aktiviteter, som i sig selv kan give anledning til forurening, men hvor der alligevel opstår en forurening, f.eks. fordi en olietank springer læk, eller der af andre grunde sker en forurening. Her er det hensigtsmæssigt at fastslå, at den, der har fået tildelt arealet eller har fået brugsretten til arealet, ikke skal kunne regne med, at andre foretager en underretning af tilsynsmyndigheden, f.eks. fordi årsagen til forureningen ikke nødvendigvis er endeligt identificeret. Det skal derfor være indehaveren af brugsretten, der sørger for, at tilsynsmyndighederne underrettes, så en bekæmpelsesforanstaltning kan iværksættes.

Til nr. 9 (§§ 54 a og 54 b)

Forslaget om at indsætte 2 nye bestemmelser i miljøloven som §§ 54 a og 54 b har til formål at styrke borgernes og virksomhedernes retssikkerhed. Den kontrol og de efterforsknings-skridt, som skal foretages af tilsynsmyndighederne, Naalakkersuisut og kommunerne, forudsætter, at en mistanke om en overtrædelse af miljøreglerne har en foreløbig karakter, for når mistanken er blevet bestyrket og mere konkret, bør spørgsmålet om, hvorvidt der skal foretages en tiltalerejsning efter kriminallovens og retsplejelovens regler, foretages af Grønlands Politi.

Det er et vigtigt princip i behandlingen af kriminalsager, som f.eks. kommer til udtryk i retsplejelov for Grønland § 456, stk. 2, at en sigtet eller tiltalt skal gøres bekendt med, at vedkommende ikke er forpligtet til at udtale sig, hverken til politiet eller i retten. Efter § 457 må der ikke anvendes tvang mod en tiltalt, der vægrer sig ved at svare.

Miljøloven indeholder flere regler om, at en borger eller en virksomhed har en pligt til at underrette myndighederne om mulige forureninger, jf. f.eks. § 53, og en undladelse af at give

myndigheden en underretning kan medføre bødesanktion efter § 66, stk. 1, nr. 2. Men når tilsynsmyndigheden bliver opmærksom på en forurening, kan myndigheden foretage nødvendige undersøgelser for at sikre bevis eller for at afklare, hvilken karakter en forurening har.

Denne bestemmelse suppleres af § 54 b, hvor tilsynsmyndigheden bemyndiges til at fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Sådanne genstande kan være vareprøver eller jordbundsprøver m.v., som tænkes undersøgt f.eks. i et laboratorium, og hvor resultatet i givet fald kan videregives til politiet.

§ 54 b svarer til havmiljølovens § 44, stk. 2, som affattet ved Inatsisartutlov nr. 8 af 27. november 2018 om ændring af havmiljøloven. § 54 a er inspireret af tilsvarende bestemmelser i den danske miljøbeskyttelseslov, som er affattet i lyset af de forpligtelser, vi har efter den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Til nr. 10 (kapitel 13 a med § 59 a)

Det er som udgangspunkt vigtigt, at borgere og virksomheder, der har modtaget en tilladelse, godkendelse eller dispensation fra en kommune eller Naalakkersuisut, kan indrette sig i tillid til, at myndighedens afgørelse fastsætter de rammer og betingelser, som en aktivitet kan udøves under. Dette indrettelsessynspunkt er i miljøloven anerkendt særlig i forbindelse med tilladelser efter kapitel 5 om særligt forurenende virksomheder. Her er det i § 24 bestemt, at Naalakkersuisut først efter forløbet af mere end 8 år efter godkendelsen kan ændre vilkårene herfor med en ny godkendelse, når det er miljømæssigt begrundet. For visse brancher er fristen dog kun 4 år.

Imidlertid kan det forekomme, at den teknologiske udvikling overhaler den vurdering, som blev lagt til grund, da tilladelsen eller dispensationen blev givet. Der kan være udviklet nye metoder til f.eks. rensning af spildevand, eller adgangen til elektricitet fra vedvarende energikilder kan være så billig, at elektricitetsfremstilling ved hjælp af kul eller andre fossile brændstoffer både gøres urentabel og urimeligt forurenende. Det kan også være, at det internationale samfund har udviklet krav til f.eks. anvendelse af let nedbrydeligt plastik, hvorfor en tilladelse til anvendelse af vanskeligt nedbrydelige materialer bliver urimeligt byrdefuld for samfundet.

Inatsisartut har ved vedtagelsen af havmiljølovens § 57 godkendt en bestemmelse om, at tilladelser, godkendelser og dispensationer, der er givet i medfør af loven eller tidligere lovgivning, kan tilbagekaldes, når hensynet til miljøet eller overholdelse af internationale aftaler gør det nødvendigt.

Naalakkersuisut finder, at en sådan bestemmelse også bør indsættes i miljøloven. Men bestemmelsen bør, ligesom havmiljølovens § 57, betinges af en regel om, at en ændring eller en tilbagekaldelse som hovedregel skal ledsages af en rimelig frist for tilbagekaldelsen.

Hvor lang en sådan frist konkret skal være, kan ikke bestemmes generelt, men i kravet om, at ændringen skal være begrundet i miljømæssige hensyn eller overholdelse af internationale aftaler, ligger et krav om, at ændringen eller tilbagekaldelsen skal være saglig og nødvendig.

Hvis en borger eller virksomhed mener, at en tilbagekaldelse ikke opfylder dette krav, eller at en frist er for kort, vil borgeren kunne påklage en sådan afgørelse om tilbagekaldelse til Klageudvalget vedr. Miljøbeskyttelse, jf. lovens §§ 60-64, eller ved domstolene, og kan herunder i givet fald også få domstolenes stillingtagen til et muligt erstatningskrav.

Til nr. 11 (§ 66)

Til stk. 1

Ændringen af lovens § 66, stk. 1, nr. 2-5 går ud på, at der i nr. 2 om bøde for manglende underretning om en forurening, sker en henvisning til den nye § 53, stk. 2.

I nr. 3, om bøde for den, der undlader at indhente godkendelse, foreslås det at tilføje en henvisning til § 32, stk. 2, sådan at det sanktionsbelægges at ændre i godkendte vandforsyningsanlæg uden Naalakkersuisuts godkendelse. Således er ibrugtagning af vandforsyningsanlæg uden godkendelse, jf. § 32, stk. 1, allerede er sanktionsbelagt i § 66, stk. 1, nr. 3, hvorfor det vurderes, at ændringer i godkendte vandforsyningsanlæg også bør være sanktionsbelagt, hvis ændringerne sker uden forudgående godkendelse. Endvidere foreslås det at henvise til lovens § 38, stk. 2, der bestemmer, at affaldsimpport skal godkendes af Naalakkersuisut.

Ændringen af § 66, stk. 1, nr. 4, om bøde for overtrædelse af påbud, forbud eller vilkår, henviser yderligere til § 16 og § 30, stk. 2, hvorefter Naalakkersuisut kan fastsætte betingelser om forbud mod fiskeri, færdsel m.v. i fremtidige vandressourceoplande. Endvidere er henvisningen i den hidtidige formulerings § 36, stk. 3, ændret til § 36, stk. 4, for at rette op på den fejl, der skete i 2011, da loven blev vedtaget. Henvisningen til § 27 er udgået, fordi den snarere hører hjemme i § 66, stk. 3. Der er ligeledes indføjet en henvisning til § 40 a, sådan at overtrædelse af påbud, forbud eller vilkår udstedt med hjemmel i § 40 a kan sanktioneres med bøde. Endelig foreslås henvisningen til § 42 slettet. § 42 udgør en hjemmelsbestemmelse, hvorfor der ikke som sådan kan ske overtrædelser af denne bestemmelse.

I § 66, stk. 1, nr. 5, om bøde for visse overtrædelser, er henvisningen til § 53, stk. 2, ændret til § 53, stk. 3, fordi der ved forslaget indsættes et nyt stk. i § 53, så det hidtidige stk. 2 bliver stk. 3.

Til stk. 2

Selve lovteksten i § 66, stk. 2, der fastsætter sanktioner for overtrædelse § 35, stk. 1, er videreført uændret, bortset fra en sproglig rettelser, som ikke ændrer på bestemmelsens indhold.

Til stk. 3

Bestemmelsen i § 66, stk. 3, bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte sanktionsbestemmelser i de regler, der udstedes i medfør af særlige hjemmelsbestemmelser i loven. Opregningen i stk. 3 er udvidet med en henvisning til § 36, stk. 3, § 38, stk. 5, og § 40 a.

Herudover er der foreslået en justering af bestemmelsens ordlyd, der fjerner en fortolknings tvivl i den gældende § 66, stk. 3, som kunne føre til usikkerhed om, hvilke sanktionsregler, der kunne fastsættes i bekendtgørelser udstedt i medfør af miljølovens § 10, § 18, § 19, stk. 4, § 27, § 34, § 36, stk. 3, § 38, stk. 5, § 40, § 40 a og § 42. Den foreslåede ordlyd er hentet fra den lignende bestemmelse i havmiljølovens § 63, stk. 1, 1. pkt.

Baggrunden for ændringen er, at Naalakkersuisut er blevet opmærksom på en uhensigtsmæssig formulering af den gældende § 66, stk. 3, der potentielt kunne føre til en fortolkning, som udelukker Naalakkersuisut fra at fastsætte regler om bødesanktion for overtrædelse af påbud, forbud og vilkår. Således kan den gældende § 66, stk. 3, utvivlsomt bruges til at fastsætte regler om bødesanktion for overtrædelse af bestemmelser i bekendtgørelser, mens det ikke er helt klart, om § 66, stk. 3, tillader, at der fastsættes regler om bødesanktion for overtrædelse af påbud, forbud eller vilkår udstedt i medfør af disse bekendtgørelser.

For eksempel, hvis der i en bekendtgørelse ønskes fastsat et forbud mod en bestemt type forurening, kombineret med en adgang til at give påbud om fjernelse af forureningen, kunne der argumenteres for, at den gældende § 66, stk. 3, kun tillader fastsættelse af regler om bødesanktion for overtrædelse af forureningsforbuddet, men ikke bødesanktion for overtrædelse af et efterfølgende påbud om fjernelse af forureningen.

For at fjerne denne fortolkningstvivel, foreslås det at formulere § 66, stk. 3, en anelse bredere og mere klart, så der ikke kan opstå tvivl om, at § 66, stk. 3, giver vid mulighed for at udstede regler om bødesanktion, herunder regler om bøde for manglende overholdelse af påbud, forbud og vilkår.

Til § 2

Bestemmelsen er en sædvanlig ikrafttrædelsesbestemmelse.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov	
<i>Gældende formulering</i>	<i>Forslaget</i>
	§ 1 I Inatsisartutlov nr. 9 af 22. november 2011 om beskyttelse af miljøet, som ændret ved Inatsisartutlov nr. 1 af 29. maj 2012 og Inatsisartutlov nr. 10 af 27. november 2018, foretages følgende ændringer:
§ 4. Fastsættelse af regler om miljømæssig beskyttelse i forbindelse med aktiviteter, der er omfattet af Inatsisartutlov om mineralske råstoffer og aktiviteter direkte af betydning herfor, omfattes ikke af Inatsisartutloven.	1. § 4 affattes således. ” § 4. Inatsisartutloven omfatter ikke beskyttelse af miljøet, herunder regulering, tilsyn, beredskab og bekæmpelse, i forbindelse med aktiviteter omfattet af den grønlandske råstoflovgivning.”
§ 33. I alle sager i henhold til nærværende kapitel træffer Naalakkersuisut afgørelse efter forudgående høring af kommunalbestyrelsen, Landslægeembedet og Selvstyrets Veterinærafdeling.	2. § 33 affattes således: ” § 33. I alle sager i henhold til nærværende kapitel træffer Naalakkersuisut afgørelse efter forudgående høring af kommunalbestyrelsen, Landslægeembedet og Veterinær- og Fødevaremyndigheden i Grønland.”
§ 38. Det er forbudt at importere affald til Grønland, medmindre der er tale om import af ikke-farligt affald med henblik på genanvendelse. <i>Stk. 2.</i> Affaldsimport skal godkendes af Naalakkersuisut. <i>Stk. 3.</i> Eksport af affald må kun ske til lande omfattet af Baselkonventionen om kontrol med grænseoverskridende transport af farligt affald og bortskaffelse heraf.	3. § 38 affattes således: ” § 38. Det er forbudt at importere affald til Grønland, jf. dog stk. 2. <i>Stk. 2.</i> Naalakkersuisut kan meddele tilladelse til affaldsimport, hvis det vurderes, at der findes tilstrækkelige håndteringsmuligheder i Grønland for den pågældende mængde og type af affald. Der kan ikke gives tilladelse til import med henblik på deponering, ligesom der ikke kan gives tilladelse til import af farligt affald. <i>Stk. 3.</i> Eksport af affald må kun ske til lande omfattet af Baselkonventionen om kontrol med grænseoverskridende transport af farligt affald og bortskaffelse heraf.

	<p><i>Stk. 4.</i> Naalakkersuisut kan udstede forbud mod en eksport af affald, hvis der er grund til at antage, at importlandet eller eventuelle transitlande ikke vil modtage affaldet.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte regler om import og eksport af affald.”</p>
	<p>4. Efter kapitel 7 indsættes: “Kapitel 7 a <i>Anden forurening</i></p> <p>§ 40 a. Naalakkersuisut kan fastsætte regler, udstede påbud eller forbud samt stille vilkår til forebyggelse og forhindring af forurening med energi, stoffer eller materialer, der stammer fra aktiviteter, som ikke omfattes af Inatsisartutlovens øvrige bestemmelser, medmindre disse aktiviteter er omfattet af anden lovgivning.”</p>
<p>Kapitel 11 <i>Offentliggørelse</i></p>	<p>5. Overskriften til kapitel 11 affattes således: <i>”Kommunikation og offentliggørelse”</i></p>
<p>§ 48. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler om offentliggørelse og inddragelse af offentligheden forud for godkendelser, tilladelser samt andre afgørelser efter loven. Yderligere kan Naalakkersuisut fastsætte regler om inddragelse af offentligheden ved udarbejdelse af planer på lovens område.</p>	<p>6. § 48 affattes således: ” § 48. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler for kommunikation med borgere, offentliggørelse og inddragelse af offentligheden forud for godkendelser, tilladelser samt andre afgørelser og meddelelser efter Inatsisartutloven. Naalakkersuisut kan endvidere fastsætte regler om inddragelse af offentligheden ved udarbejdelse af planer på Inatsisartutlovens område.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte regler om, at kommunikation med borgere samt offentliggørelse og inddragelse af offentligheden efter stk. 1 kan ske udelukkende digitalt.”</p>
<p>§ 53. Den, der er ansvarlig for aktiviteter, som kan give anledning til forurening, skal straks underrette tilsynsmyndigheden, såfremt driftsforstyrrelser eller uheld medfører væsentlig forurening eller indebærer fare herfor.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Den, som er ansvarlig for aktiviteter, som kan give anledning til forurening, skal i tilfælde af overhængende fare for væsentlig forurening i videst muligt omfang straks forhindre yderligere udledning af forurenende stoffer m.v. eller afværge den overhængende fare for forurening.</p>	<p>7. I § 53, stk. 1, indsættes som 2. pkt.: ”Samme underretningspligt gælder, hvis aktiviteten i øvrigt medfører forurening eller fare herfor, som er i strid med Inatsisartutloven eller regler fastsat i medfør heraf.”</p> <p>8. Efter § 53, stk. 1, indsættes som nyt stykke: ” <i>Stk. 2.</i> Den, der har fået tildelt et areal eller har fået brugsret over et areal, skal straks underrette tilsynsmyndigheden, hvis der konstateres en forurening af arealet.”</p>

	<p><i>Stk. 2</i> bliver herefter <i>stk. 3</i>.</p> <p>9. Efter § 54 indsættes: ” § 54 a. Hvis en person eller en virksomhed ikke ønsker at afgive en oplysning til tilsynsmyndigheden, kan tilsynsmyndigheden, før sagen overgives til Grønlands Politi til videre efterforskning efter retsplejeloven, foretage nødvendige undersøgelser for den pågældendes regning til belysning af en mulig overtrædelse af Inatsisartutloven eller regler udstedt i medfør heraf.</p> <p>§ 54 b. Ved udførelse af tilsyn eller indgreb efter reglerne i denne Inatsisartutlov kan tilsynsmyndigheden fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne dokumenter og genstande skal udleveres. Dokumenter og genstande, der ikke bruges til analyse, skal tilbageleveres til virksomheden senest 14 hverdage efter kontrolundersøgelsen.”</p>
	<p>10. Efter kapitel 13 indsættes: ”Kapitel 13 a <i>Andre bestemmelser</i></p> <p>§ 59 a. Tilladelser, godkendelser og dispensationer efter denne Inatsisartutlov eller i medfør af tidligere regler om miljøbeskyttelse kan ændres eller tilbagekaldes, når hensynet til miljøet eller overholdelse af internationale aftaler gør det nødvendigt. En ændring eller en tilbagekaldelse skal så vidt muligt ledsages af en rimelig frist herfor.</p> <p><i>Stk. 2.</i> <i>Stk. 1</i> gælder ikke for de godkendelser, der er omfattet af kapitel 5.”</p>
<p>§ 66. Bøde kan idømmes den, der:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Undlader at efterkomme anmodninger efter § 35, stk. 3, § 52, eller § 54, stk. 1-2. 2) Undlader at give underretning efter § 53, stk. 1. 3) Undlader at indhente godkendelse efter § 19, stk. 1 og stk. 3, § 31, stk. 2, eller § 32, stk. 1. 4) Overtræder påbud, forbud eller vilkår efter § 17, stk. 1-3, §§ 20-23, § 25, § 27, § 30, stk. 1, § 36, stk. 3, § 42, § 49, stk. 5, § 50, eller § 54, stk. 3. 	<p>11. § 66 affattes således: ” § 66. Bøde kan idømmes den, der:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Undlader at efterkomme anmodninger efter § 35, stk. 3, § 52, og § 54, stk. 1 og 2. 2) Undlader at give underretning efter § 53, stk. 1 og 2. 3) Undlader at indhente godkendelse efter § 19, stk. 1 og stk. 3, § 31, stk. 2, § 32, stk. 1 og 2, og § 38, stk. 2. 4) Overtræder påbud, forbud eller vilkår efter § 16, § 17, stk. 1-3, §§ 20-23, § 25, § 30,

<p>5) Overtræder § 15, stk. 1-2, § 28, stk. 2, §§ 37-38, § 41, stk. 1, § 53, stk. 2 eller § 64, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bøde kan idømmes den, der overtræder § 35, stk. 1, i form af at frembringe, opbevare, transportere, behandle eller bortskaffe affald, der</p> <p>1) forvolder fare for andres sundhed, eller</p> <p>2) forårsager forurening af luft, vand, is, fjeld eller jord.</p> <p><i>Stk. 3.</i> I regler, der udstedes i medfør af § 10, § 18, § 19, stk. 4, § 27, § 34, § 40 samt § 42 kan det fastsættes, at der for overtrædelse af bestemmelserne idømmes bøde.</p>	<p>§ 36, stk. 4, § 38, stk. 4, § 40 a, § 49, stk. 5, § 50, og § 54, stk. 3.</p> <p>5) Overtræder § 15, stk. 1-2, § 28, stk. 2, § 37, § 38, stk. 1 eller stk. 3, § 41, stk. 1, § 53 stk. 3, og § 64, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bøde kan idømmes den, der overtræder § 35, stk. 1, ved at frembringe, opbevare, transportere, behandle eller bortskaffe affald, der</p> <p>1) forvolder fare for andres sundhed, eller</p> <p>2) forårsager forurening af luft, vand, is, fjeld eller jord.</p> <p><i>Stk. 3.</i> I regler, der udstedes i medfør af § 10, § 18, § 19, stk. 4, § 27, § 34, § 36, stk. 3, § 38, stk. 5, § 40, § 40 a eller § 42, kan der fastsættes regler om bødeansvar.”</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>Denne Inatsisartutlov træder i kraft den xx.xx 2021.</p>